

Arrest

nr. 190 058 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens de bijlage 26 het Rijk een eerste keer binnengekomen in 2011 (administratief dossier, stuk 10) en opnieuw in 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 juni 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 juni 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 22 juni 2017 gehoord via videoconferentie.

1.3. Op 29 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd per drager betekend op diezelfde dag.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van El-Jadida afkomstig te zijn. U bent geboren op 31.12.1986. U bent een soenitische moslim. Uw moeder woont nog steeds in uw ouderlijke huis in El-Jadida, uw vader is overleden in 2007. Uw oudste broer N.(...) is overleden in 2016. Uw andere broers, T.(...) en K.(...) zijn nog steeds in El-Jadida. Beiden worstelen met drugsmisbruik. Uw zus H.(...) leeft en werkt in Casablanca. Uw jongste broer M.(...) zit in de gevangenis in Marokko. U heeft verschillende broers en zussen van de andere vrouwen van uw vader. U heeft geen contact met hen, noch met de andere vrouwen van uw vader. U bent in Cassablanca gehuwd met S.(...) N.(...) (Rnr 081092447089), een Belgische vrouw van Marokkaanse origine, in augustus van 2016 nadat u voor de eerst maal werd gerepatriëerd naar Marokko. Jullie hebben één zoon samen, M.(...) K.(...), en zij heeft nog een dochter en een zoon uit eerdere relaties.

Na de dood van uw vader in 2007 werd het leven heel moeilijk voor u en uw gezin in Marokko. U had het heel moeilijk om werk te vinden en uw broers begonnen problemen te krijgen met drugsgebruik. In 2011 verliet u Marokko omwille van uw economische situatie en vestigde u zich in Luik. In 2015 werd u voor de eerste maal vastgehouden wegens illegaal verblijf. In februari en april van 2016 werd u om dezelfde reden vastgehouden en vervolgens weer vrijgelaten. Op 11 april van 2016 diende u en S.(...) N.(...) een aanvraag in om te huwen in de gemeente Anthistes. Deze werd op 24 april 2016 echter alweer ingetrokken nadat u werd gearresteerd wegens huiselijk geweld ten aanzien van dezelfde S.(...) N.(...). U werd gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis van Huy. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod opgesteld, en een repatriëring naar Marokko georganiseerd. Op 18 juni 2016 werd u naar Casablanca gerepatriëerd. Daar trok u in bij uw zuster H.(...). Niet veel later huwde u met S.(...) N.(...). Begin 2017 werd u gesignaleerd in Frankrijk. Op 22 mei 2017 werd u vastgehouden en overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. Het geldende inreisverbod en bevel om het grondgebied te verlaten werden in werking gesteld en een repatriëring naar Marokko werd ingepland op 2 juni 2017. Deze werd geannuleerd wegens uw verzet tegen vertrek. Een nieuwe repatriëring werd ingepland op 10 juni 2017. Ook deze werd geannuleerd daar u op 9 juni 2017 asiel heeft aangevraagd in het gesloten centrum te Merksplas.

Bij terugkeer naar Marokko verklaart u de algemene economische situatie te vrezen en niet in staat te zijn om werk te vinden om uzelf te ondersteunen. Ook wilt u uw vrouw en zoon niet achterlaten.

U legde geen documenten voor om uw asielrelaas te ondersteunen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw asielmotieven geen verband houden met een van de gronden van de conventie (respectievelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt dat uw voornaamste redenen voor vertrek louter van economische aard zijn. Zo verklaarde u dat u Marokko verliet omdat u geen werk kon vinden (CGVS, p. 6) of louter tijdelijke tewerkstelling kon bemachtigen (CGVS, p. 4). Deze problemen situeren zich veeleer in de economische sfeer en zijn bijgevolg vreemd aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voor de volledigheid, wat uw vrees betreft om werkloos te zullen blijven, dient bovendien te worden opgemerkt dat hier sterk aan kan worden getwijfeld. Zo verklaarde u dat u wél werkte, ook al was dit enkel voor tijdelijke opdrachten (CGVS, p. 4).

De status van vluchteling kan u zodoende niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou

terugkeren naar Marokko. U kan in El Jadida en Casablanca berusten op een familiaal netwerk die in staat zijn om u op te vangen bij terugkeer. Zo bent u alreeds in 2016 terug gekeerd naar Marokko en was uw zuster H.(...) in staat om u op te vangen (CGVS, p. 5). Er is geen enkele reden om aan te nemen dat ze dit niet opnieuw zou kunnen doen tot u nieuw werk heeft gevonden. Het feit dat uw moeder niet veel geld verdient, en dat uw broers verslaafd zijn aan hasj en daardoor juridische en psychologische problemen hebben is niet voldoende voor de toekenning van subsidiaire bescherming. Het gaat hier immers over puur interpersoonlijke problemen die weinig tot geen gevolgen hebben op uw leven.

Verder dient nog te worden gewezen op de objectieve vaststelling dat u pas na 6 jaar in Europa besloot om asiel aan te vragen. Verder blijkt uit uw administratief dossier dat u pas asiel aanvraag nadat er een tweede repatriëring naar Marokko voor u voorzien werd. Het lijkt er dan ook sterk op dat deze asielaanvraag louter bedoeld was om een poging tot repatriëring te verijdelen.

Tenslotte is uw relatie met S.(...) N.(...) en uw zoon niet het onderwerp van deze asielaanvraag, wat uw wens tot gezinshereniging betreft, dient u zich te wenden tot de geëigende procedure .

De status van subsidiair beschermde kan u zodoende niet worden toegekend.

U legt geen documenten neer. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier verschillende identiteitsdocumenten bevinden. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en vermogen bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het “*motivatiebeginsel*”, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts beperkt is ingegaan op de vraag naar subsidiaire bescherming en voert hij aan niet akkoord te gaan met de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Onder verwijzen naar verschillende persartikels, stelt verzoeker vooreerst dat Marokko een land is dat de mensenrechten niet respecteert. Verzoeker leidt hieruit vervolgens af dat de mensenrechten van gedetineerden en personen die door de politie worden vastgehouden onomstotelijk geschonden worden. Nu verzoeker reeds in het verleden problemen heeft gekend met de burens van zijn zus en de kans groot is dat, bij zijn terugkeer naar Marokko, de genoemde burens alsnog een reden zouden vinden om hem op te kunnen laten sluiten in de gevangenis, riskeert hij aldus blootgesteld te worden aan mensonterende behandeling. Verzoeker meent zich bovendien niet te kunnen beroepen op de bescherming van de politie, aangezien zij net degenen zijn die overgaan tot schending van mensenrechten. Hij onderstreept daarnaast nog dat hij arm is en bij terugkeer geenszins smeergelden zou kunnen betalen die de douaniers en andere ambtenaren vereisen zodat hij hierdoor eveneens blootgesteld wordt aan schendingen van de mensenrechten. Ook zijn familie beschikt niet over de nodige middelen om smeergelden te kunnen betalen. Verzoeker besluit aldus dat hem de subsidiaire bescherming verleend dient te worden.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn asielmotieven geen verband houden met één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag, vermits zijn

problemen zich veeleer in de economische sfeer situeren en er bovendien sterk getwijfeld kan worden aan verzoekers beweerde vrees werkloos te zullen blijven, aangezien hij verklaarde dat hij wél werkte; (ii) er geen redenen zijn om aan verzoeker de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vermits hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval van terugkeer naar Marokko; (iii) erop gewezen dient te worden dat verzoeker pas na zes jaar in Europa besloot asiel aan te vragen en dit slechts nadat een tweede repatriëring voorzien werd; (iv) zijn relatie met S.N. en zijn zoon niet het onderwerp zijn van deze asielaanvraag en (v) verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen documenten neerlegde, de documenten in het administratief dossier verschillende identiteitsdocumenten inhouden, die de appreciatie van zijn asielaanvraag evenwel niet kunnen ombuigen.

2.3.2. Verzoeker poneert in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal in dit verband een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Hij betwist bijgevolg de beoordeling die de commissaris-generaal heeft gemaakt van de aangehaalde feiten. Verzoeker voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juni 2017 (CG nr. 1714137), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten, zo deze al op enige waarheid zouden berusten, gemeenrechtelijk van aard zijn zonder nexus met het Vluchtelingenverdrag. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *“Uit uw verklaringen blijkt dat uw voornaamste redenen voor vertrek louter van economische aard zijn. Zo verklaart u dat u Marokko verliet omdat u geen werk kon vinden (CGVS, p. 6) of louter tijdelijke tewerkstelling kon bemachtigen (CGVS, p. 4). Deze problemen situeren zich veeleer in de economische sfeer en zijn bijgevolg vreemd aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Voor de volledigheid, wat uw vrees betreft om werkloos te zullen blijven, dient bovendien te worden opgemerkt dat hier sterk aan kan worden getwijfeld. Zo verklaarde u dat u wél werkte, ook al was dit enkel voor tijdelijke opdrachten (CGVS, p. 4).

De status van vluchteling kan u zodoende niet worden toegekend.”, motieven, vaststellingen en overwegingen welke geenszins worden betwist noch weerlegd in het onderhavige verzoekschrift, zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.6. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote beweringen dat hij in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden, en verwijzingen naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, inzonderheid betreffende het gebrek aan mensenrechten in de gevangenis en de corruptie bij onder andere de douane. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

In zoverre verzoeker zijn vrees voor vervolging baseert op zijn bewering dat hij reeds in het verleden (bij zijn terugkeer naar Marokko in 2016) problemen heeft gehad met burens van zijn zus en dat de kans groot is dat zij alsnog een aanleiding zouden vinden om verzoeker op te kunnen laten sluiten in de gevangenis, merkt de Raad vooreerst op dat er flagrante tegenstrijdigheden opvallen in verzoekers opeenvolgende verklaringen, zodat allerminst geloof gehecht kan worden aan de beweerdde problemen met de burens van zijn zus. Zo verklaart hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken: “(...) *Een buurman van mijn zus diende een valse klacht in bij de politie. Hij beweerde valselyk dat ik zijn echtgenote zou hebben verkracht. De politie kwam naar me toe en bracht me naar het politiekantoor. Ik werd ondervraagd. Er waren meerdere personen die verklaringen aflegden in mijn voordeel. Het dossier werd naar de rechtbank doorgestuurd. Er werd geen gevolg gegeven aan deze klacht. Later verontschuldigde de buurman zich bij mij. (...)*”, daar waar verzoeker tijdens het gehoor met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans aangeeft dat de buurvrouw van zijn zus valselyk beweerde dat hij 's nachts op de deur geklopt had: “(...) *Die buurvrouw beweerde dat ik 's nachts op haar deur geklopt heb, terwijl dit niet waar was. De politie heeft mij opgeroepen, maar alle burens hebben getuigd dat het niet waar was. Uiteindelijk kwam ze zich bij mij verontschuldigen met haar man. (...)*” Nu de beweerdde eerdere problemen met de burens van zijn zus in Marokko volstrekt ongeloofwaardig zijn, kan verzoeker allerminst gevolgd worden waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat de kans groot is dat die burens alsnog een reden zouden vinden om hem op te kunnen laten sluiten in de gevangenis.

Het feit dat verzoeker arm is en geen smeergelden kan betalen aan douaniers en andere ambtenaren toont niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt bovendien ontegensprekelyk dat hij 6 jaar geleden zijn land van herkomst verliet omwille van economische problemen, niettegenstaande hij verklaarde dat hij werkte (gehoorverslag, p.4).

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers persoonlijke gedrag – hij diende slechts na zes jaar in Europa een asielaanvraag in en dit slechts nadat er een tweede repatriëring naar Marokko voor hem voorzien werd – allerm minst getuigt van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoekers laattijdige asielaanvraag toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.7. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen de door verzoeker bijgebrachte documenten deze appreciatie niet ombuigen.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS